

хыляды войскари, кажи достойны и недостойны за това име. Самъ си натъкмява си конницѣ, като прибира колкото коніе можѣ да срѣщне. Устроява полскѣ артилеріиѣ като привръзва пушкала о товарны кола, и най послѣ оградыа ся въ военный си станъ еѣ гвардіиѣ, която ся състоеше отъ седемъ, осемъ хыляды души юнацы.

Общъ воененъ станъ си оставаше за всякога стѣгдѣта на купіѣтъ (мегданѣтъ на чаршіѣтъ) тамъ сѣда на прѣстолъ този що до вчера бѣше рыбарь, а сега господарь още и сѣдѣя и военачалникъ и върховенъ първосвещеникъ, и всякога облеченъ въ първото си рыбарско облекло и обиколень отъ воеводитѣ си Перони и Палуба, отъ писаря и свѣтника си Геновии. Съ единъ чуднѣ дѣятельность, а но нѣкога и съ съ способность на единъ господарь добръ обученъ, и съ пророческо краснорѣчіе нарежда, управа и управителското началство, и полиціиѣ и духовенство, и военныѣ работы и сѣдебныѣ и дипломатическыѣ. Съ единъ рѣчь разврѣзва най важныѣ и най заплетеныѣ въпросы, а когато имаше въ нѣщо сумнѣніе, приструваше ся че си чеше ухото и старецѣтъ законникъ му пришушваше рѣшеніето.

Единъ день, казва историкѣтъ Санти, нѣкой си смѣхорникъ разбралъ ухыщреніето. — Драгый народе, казваше Мазаниель, никога не съмъ ставалъ нито войшикъ, нито сѣдникъ, но всяко знаніе ми иде, заради васъ, отъ ев. Духа, — сирѣчь отъ вѣчваго отца, подзе та каза смѣхорникѣтъ, като погледваше на бѣлыѣ космы на Геновии . . . . Но тутакъ си множеството скастри хулителя.

Между това, двамина отъ благородныѣ, подсторены отъ Подкраля дерзныѣхъ да нападнѣтъ съ думы обычныѣ на народа, Дукѣтъ Мадалони и братъ му Карафа. Мадалони голѣмецъ който живѣеше распусно и покровитель на горскыѣ разбойницы, подкупува съ много сребро прѣдателството на Перони. И тѣй въ единъ церковенъ обрядъ, ры-